Fundația Sfânta Virginia – Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

www.noulierusalim.ro

www.noul-ierusalim.ro

mai - iunie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu

O, omule, ai deasupra ta pe cele de sus, pe cele de deasupra ta, care plutesc şi n-au aşternut să se aşeze. O, deschide-te! Lasă-te făcut şi purtat de cele de sus, de cele de deasupra ta! Eşti mărginit, şi tu nu te vezi că eşti mărginit. Dacă n-ai fi mărginit ai auzi glasul Meu de peste tine şi ai şti să-L cunoşti şi să-L vezi pe Dumnezeu, Care Se poartă pe lângă tine şi-ţi dă viaţă din viaţa Lui. Vai celui ce nu-şi cunoaşte mărginirea! Vai celui ce zice că vede, când el este mărginit! *pagina 14*

În acest număr:

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia după Sfintele Paşti, a mironosiţelor

O, bucuraţi-vă şi vă veseliţi cu Mine, voi, cei adunaţi din cer şi de pe pământ aici laolaltă în zi de praznic de înviere, în zi de duminică, zi a învierii Mele dintre cei morţi, ziua întâi a săptămânii când mironosiţele Mele Mi-au adus la mormânt miresme scumpe, că mult Mă iubeau, şi aşteptau cu credincioşie să înviez a treia zi, precum Eu le spusesem lor.

Mireasmă scumpă Mi-aţi adus, că Mi-aţi adus bucurie odată cu venirea voastră la izvorul Meu de cuvânt. Slavă întru cei de sus Tatălui Savaot, iar pe pământ cu voi pace multă şi bunăvoire, că masă cerească este întinsă aici!

Am venit cu cele din cer, fiilor adunaţi la izvor. Mi-am pus poporul de la izvor să pregătească sărbătoarea. Hristos a înviat! Aşa este salutul între fraţi până la praznicul Înălţării Mele la Tatăl. Ucenicii şi ucenițele Mele mironosiţe vă dau vouă salutare cu Hristos a înviat, aşa cum au spus ei în lung şi în lat apoi după ce i-am trimis Eu să spună în toată lumea şi la toate neamurile învierea Mea, ca să se aleagă cei credin-

cioşi auzind vestirea cea despre Mine şi să se facă ei fii ai lui Dumnezeu iubind mult, crezând frumos şi umilindu-se duios, căci Duhul Meu îi umplea pe ei de duhul duioşeniei şi le luau foc inimioarele, că bucurie mare îi cuprindea pe ei.

O, bucuraţi-vă, voi, cei ce v-aţi ales călătoria spre izvorul Meu de cuvânt, spre aceste plaiuri cereşti, unde Eu Îmi aşez venirea şi cuvântul şi vestirea lui apoi! Pace inimioarelor voastre, că le-am ascultat bătăile şi M-am încălzit la dorul din ele! O, câtă slavă aici acum! Nu am aur şi argint, nu am ce să vă dau ca plată pentru dragostea din voi. Vă dau slava Mea, cuvântul dragostei Mele, povestea Mea de dragoste cu care Mă scriu pe pământ de aproape şaizeci de ani pe vatra neamului român. Dar de ce nu M-am dus pe alt meleag acum, când venirea Mea trebuie să se scrie pe pământ? O, am venit pe locul de unde am început când am făcut cu cuvântul cerul şi pământul, şi l-am făcut apoi din pământ pe om cu mâna şi i-am dat chipul Meu la facerea lui şi l-am asemănat cu Mine şi cu Tatăl şi l-am iubit cu iubire mare ca pe lucrul mâinilor lui Dumnezeu şi i-am zidit rai pe pământ, grădină de poveste, şi l-am aşezat în fericire dulce pe om, şi am început atunci de aici cu toată slava facerii şi am pecetluit la început acest pământ şi are acum numele de pământ român, după numele neamului de pe el. O, mulţi căutători, mulţi cercetători au grăit şi grăiesc că e ţara Domnului pământul român, dar ei au auzit de la Mine, din descoperirile pe care Eu, Domnul, le-am coborât ca să fie cunoscută taina acestui pământ, pe care Eu stau şi cuvintez cuvântul Meu, cuvântul celei de a doua veniri a Mea de la Tatăl la oameni.

O, câtă bucurie ar fi să porţi tu în suflet, neam român, când auzi tu din gura Mea soarta ta, alegerea ta cea dintru început! Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, şi lucrez ca la început, căci sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă şi sunt Domnul Dumnezeul tău, că eşti întâia, o, ţara Mea cea de la început şi cea de la sfârşit. Am început cu tine, şi tot cu tine trebuie să lucrez şi la sfârşit, şi să înţeleagă toţi de ce eşti tu a Mea, de ce-ţi spun Eu ţara Mea, ţara Mea de nuntă. O, cum să-ţi spun altfel când Eu am în tine masa Mea de nuntă, slava cuvântului Meu, care cheamă omul la masa Mea, la masa Mea cu sfinţii? O, ce frumoasă eşti tu întru cele cereşti, întru cele nevăzute ale tale şi puse peste tine la facerea lumii! Acum două mii de ani M-a sortit Tatăl ţie la sfârşit de timp, după ce poporul Israel M-a lepădat şi M-a scos afară din mijlocul lui. Tu eşti pământul făgăduinţei cel pentru sfârşit de timp, şi iată, eşti, şi am în mijlocul tău praznicul împărăţiei cerurilor, vestea care merge ca fulgerul peste tot, căci omenirea doarme în plăceri ca înainte de potop când Noe striga spre Domnul oamenii de pe pământ ca să nu-i piardă pe ei fărădelegile lor.

O, ce frumoasă eşti tu între cele nevăzute ale tale, ţara Mea cea de azi! Oştiri cereşti stau la masă cu Mine şi cu poporul cuvântului Meu pe vatra ta, şi cât aş vrea să iubeşti venirea Mea la tine şi să cauţi după Mine cu dor! Amin.

Stau acum cu voi la masă de cuvânt, cu voi, cei care aţi călătorit cu dor spre plaiurile Mele cereşti aici, unde Eu vin cu sfinţii Mei, cu oaspeţi cereşti. Vine unda şi aduce cuvântul Meu la voi, vine şi Mă ia şi Mă poartă aici cu cerul Meu de sfinţi, şi Mă poartă spre voi şi ne întâlnim cu dor. O, fiţi una cu Mine tot timpul, ca să vadă satana cine sunteţi voi. Veniţi la izvor şi staţi cu Domnul la masă, ca să vadă aceasta satana şi să ştie cine sunteţi, căci vorbă înţeleaptă este vorba care spune: *„Spune-mi cu cine te uneşti ca să-ţi spun cine eşti“*. Uniţi-vă cu sfinţii, grăiţi cu ei, chemaţi-i spre voi, căci sunt vii şi lucrători cu tainele cereşti pentru voi, cei credincioşi! Dar acum am venit la masă cu voi şi cu ucenicii şi uceniţele Mele mironosiţe, şi le dau lor bucurie pentru toate lucrările lor cu Mine şi pentru văpaia în care a ars în ei dragostea Mea. Cu dor fără de astâmpăr aşteaptă cei din cer sărbătorile Mele aici la izvor, şi vin cu Mine şi vin cu dor, vin cum veniţi voi şi aşteaptă ca şi voi sărbătorile Mele cu poporul Meu, cu care stau înaintea celor ce vin la masa Mea. Iată, le dau lor cuvântul ca să vă grăiască şi să împartă ei înviere.

O, pace vouă, mironosiţe ale suferinţei Mele atunci! M-aţi iubit cu putere multă pe toată calea Mea de atunci, dar şi mai cu putere pe

calea suferinţei crucii, şi apoi pe calea mărturisirii cea pentru Mine după ce M-am aşezat lângă Tatăl prin înălţarea Mea la El. O, aduceţi Domnului slavă, aduceţi bucurie pe pământ, căci sunt cu voi la masă de cuvânt acum, pe pământ. Amin.

— *Aducem, Doamne, putere de credinţă statornică în cei ce Te caută, şi cărora Tu Te laşi găsit la masă de cuvânt aici. Dragoste fără de sfârşit să aibă în ei cei care se dau Ţie, şi fără de sfârşit să le fie lor viaţa, căci Tu ai spus:* «Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată!». *O, ce moarte ruşinoasă este pentru om când vine peste el necredinţa, Doamne, când îi moare credinţa! Celui ce nu-i cade credinţa nu moare niciodată, o, Doamne, iar cel ce moare este cel ce nu mai are credinţă, căci se sminteşte pentru credinţă. Ce este această sminteală? Este îndoială această sminteală. Dar cum vine îndoiala? Duhul de judecată este naşterea acestui păcat, care-l trage pe om în lepădarea de credinţă. O, e mai mare dragostea! Ea nu cade, căci rabdă iubind îndelung, şi este ea cea mai uşoară povară, căci stă în umilinţă.*

O, fii şi fiice ale credinţei, nu treziţi dragostea până ce ea nu vine, până ce ea nu poate în voi, dar treziţi-vă voi şi staţi apoi în duhul credinţei, care se umileşte pentru dragoste şi pentru umilinţă. E mare dorul celor din cer. Sunt aşteptaţi cei din urmă, cei ce umblă cu Domnul precum voieşte El, precum este scris. Suntem trâmbiţe ale credinţei cea pentru iubirea de Hristos şi pentru statornicia în iubire. Am fost arse de dor şi de dragoste pentru Domnul pe pământ, şi precum pe pământ, aşa suntem şi în cer iubire şi dor. Purtăm în noi acum dorul venirii Lui cu sfinţii, căci aşa este scris să se împlinească. Am crezut pe pământ că va învia Domnul după răstignire, iar credinţa noastră L-a înviat pe El.

Îi trebuie Domnului credinţă în voi ca să-Şi împlinească Scripturile cele de apoi. Rămâneţi în iubirea Lui! El Şi-o arată. El vine pe aceste plaiuri din mijlocul neamului român şi vine la poporul Lui de la izvor şi Se împarte apoi. O, rămâneţi în iubirea Lui, lângă poporul Lui, care este iubirea Lui şi coboară Domnul în mijlocul lui cuvânt. Rămâneţi lângă El cu toată iubirea şi nu mai căutaţi despărţirea de El, că e urât omul care iubeşte şi se desparte apoi căzând din iubire şi dând putere duhului potrivnic peste el, aşa cum a păţit ucenicul Iuda, care s-a depărtat de Domnul pentru bani, pentru slăbiciuni, pentru libertate, şi prea greu l-a costat pe el despărţirea de Învăţătorul lui.

O, îmbogăţiţi-vă iubirea, că are Domnul în mână o sită pentru sortarea grâului întreg de cel care nu este întreg şi de cel care seacă până la pusul pe masă. Fiţi plini de iubire, fiţi plini de fiorii ei, că vine Mirele nunţii cerului cu pământul şi va rămâne cerul cel nou

şi pământul cel nou. Fiţi sfinţi pentru facerea cea nouă, pentru care nu puteţi fi vrednici dacă sunteţi împărţiţi. Îmbrăcaţi-vă ca şi cei din cer şi nu luaţi pilde de pe pământ pentru veşmânt. Îmbrăcaţi-vă ca fii ai lui Dumnezeu şi daţi-I Lui toată puterea peste voi, nejudecând voi nimic pentru voi, căci omul nu are ca Domnul înţelepciune, şi are ca omul, iar omul este trecător, că nu vrea altfel şi că nu crede altfel.

Grăim vouă cu dragostea din noi, cu Domnul în noi. Ne este dor de Domnul în voi aşa cum a fost în noi pe pământ, şi plată scumpă avem în cer pentru dragostea de El, care nu s-a stins în noi, şi între noi şi El. O, fiice ale credinţei, aveţi grijă de felul cum vă înfăţişaţi înaintea Domnului credinţa şi dorul de El. Iubiţi sfinţenia pentru cei care vă înconjoară şi pentru voi apoi. Femeia sfântă trebuie să fie învăţătoare sfântă pentru sfinţenie în jurul ei. E lipsă de sfinţi şi de sfinţenie pe pământ, în timp ce desfrânarea şi duhul ei merg pe cale cu tot omul ca şi înainte de potop. Femeia nu se mai îmbracă şi stă goală în ochii tuturor trecătorilor, şi e mai îmbrăcat bărbatul decât femeia, şi e numai Sodomă şi Gomoră peste tot pe unde stăpâneşte omul, iar pe unde omul ştie că este scris numele lui Dumnezeu, acolo trăieşte pe scaun mare făţărnicia, aluatul de care Domnul Şi-a învăţat ucenicii să se ferească şi să nu înşele ei neamurile pământului ca şi cei care zic şi nu fac şi ei ceea ce zic altora să facă.

O, multe femei au luat pe deasupra haină bărbătească, numai ca să aibă grijă de Hristos din ele, şi de ele apoi în Hristos, şi de cei din jurul lor ca să nu se prăbuşească vreun om slab la vederea trupului lor de femeie, căci femeia a slăbit de la început spre ea pe bărbat şi l-a dezbrăcat de Domnul pentru dragostea de ea. O, mărirea femeii este ca să fie acoperită şi să-şi pună pe cap maramă pentru îngeri, căci îngerii au semnul supunerii pe creştetul lor îngeresc atunci când se arată ca să fie văzuţi, şi povestită apoi înfăţişarea lor, de la care au oamenii de învăţat. Femeia care iubeşte pe Domnul nu mai iubeşte şi omul cu aceeaşi iubire, ci îl cinsteşte doar, iar ea se face plăcută Mirelui ei, Bărbatului ei Cel din cer, şi numai pentru El se găteşte ea cu ceea ce-I place Lui, dar femeia care se iubeşte pe sine îşi face rost de supuşi dorinţelor ei şi-i trage spre ea pe cei din jur şi se face ea cădere din viaţă a omului, şi cine este cel care poate să se izbăvească din această prăpastie de suflet?

Caută omul, caută mereu, caută viaţă pentru păcat. Este scris în cartea cea de azi a cuvântului lui Dumnezeu că n-ai să mai vezi om bătrân, că merge şi intră pe o uşă bătrân şi iese pe alta tânăr şi se face omul frumos pentru păcat.

O, omule mult greşit şi pedepsitor de Dumnezeu înăuntru şi în afara ta, nu mai căuta, nu mai tot căuta fericirea! Caută lacrimă pentru multele tale păcate, că dacă nu te vei aşeza în pocăinţă pentru cele rele ale vieţii tale, te vei întâlni cu o zi în care te vei vedea ca în oglindă cu viaţa ta cea plină de păcat. O, cine să-l mai scape pe bărbat de femeie, când el şi după moarte este de folos femeii?

Iată, femeia dacă nu iubeşte sfinţenia şi pe Domnul, se face ea cădere pentru om. V-am grăit cu bucurie mare, şi tot cu bucurie am dat să facem învăţătură pentru sfinţenie şi povaţă împotriva păcatului pedepsitor de Dumnezeu în om. Puţini sunt cei cărora le este dat să înţeleagă taina lui Dumnezeu cu omul pentru trup curat, şi de aceea este atâta suferinţă, atâta lacrimă pe pământ şi în cer.

O, Doamne, fă din iubirea noastră pentru Tine, fă pe pământ mironosiţe pline de dor de Tine şi de sfinţenie peste oameni! O, Doamne, fă din credinţa noastră în Tine şi în cuvântul gurii Tale, fă multă credinţă în oameni pentru cuvântul Tău, pentru povestea Ta de dragoste dintre cer şi pământ, prin care chemi şi aştepţi să se facă oamenii fii ai lui Dumnezeu! O, Doamne înviat, fă din bărbăţia noastră ucenici şi uceniţe pentru Tine cu multul pe pământ, ca să avem în cer mângâiere de la mângâierea Ta cea de la om, că dragostea de Tine arde în noi şi în cer, şi e plin cerul de sfinţi vii cu lucrarea cea pentru mângâierea Ta!

O, ce zi măreaţă! Ce frumos este cerul şi pământul aici! Stăm la masă cu poporul cuvântului Tău şi cu oaspeţi din depărtări veniţi la izvor, căci ei iubesc venirea Ta cea de azi, Doam-

ne. O, împlineşte-Ţi venirea în mulţi, în tot mai mulţi, care să Te îndulcească din ea şi să creadă că Tu vii şi-Ţi pregăteşti slava. E zi de serbare pentru noi în grădina întâlnirii Tale cu cei ce-Ţi iubesc venirea. De lângă noi, ucenicii Tăi le spun şi ei celor de la masa cea de azi urarea cea pentru învierea Ta, şi spun ei aşa:

— Cu umilinţă mare vă spunem noi urarea cea pentru Domnul: Hristos a înviat! Iată, bărbăţia stă în cei ce iubesc mult neînfricoşându-se pentru iubire. Pace vouă! Ca şi Domnul vă spunem şi noi: Pace vouă! Binecuvântare arhierească punem peste voi, ca şi Domnul. Martori ai învierii Lui suntem, ca şi surorile mironosiţe, cele pline de bărbăţia iubirii de Dumnezeu.

Putere de credinţă să se împartă din noi peste neamul român, care nu poate să vadă pe Domnul cu ochii credinţei, din pricina fărădelegii de pe pământ. Iubirea cea pentru Domnul este avuţia cea mai mare a omului, iar înţelepciunea cea omenească nu i se poate împotrivi. Cel ce nu iubeşte pe Domnul, să fie anatema, să nu fie pe cale cu voi! Mergeţi cu mers sfânt pe pământ! Să crească florile credinţei sfinte pe unde voi umblaţi! Domnul să vă fie Stăpân pe deplin, iar voi supuneţi-vă iubirii de Dumnezeu, ca să fiţi cei dintâi pe pământ!

O, Doamne, măreaţă este slava Ta în sărbători! Petrecem aici mai frumos ca în cer, căci este dor mare în cei din cer ca să vii Tu pe pământ cu ei, cu sfinţii Tăi. O, Doamne înviat şi mărturisit de noi precum Tu ne-ai trimis, ai grijă în toată vremea de cei ce sunt ai Tăi, ai grijă, Doamne! Să se uite la noi toţi cei care dau să Te urmeze, şi să înveţe ei să-şi ia crucea, că altfel vin şi se fac Ţie cruce pe cale. Să vină mulţi pe calea împărăţiei şi să fie harnici, harnici, după pilda celor harnici şi harnice de pe pământ. O, suntem uimiţi de dragostea Ta pentru poporul Tău de azi în mijlocul neamului român. O, câtă taină şi ce măreţie, Doamne! Ce mai este cel care se zbate să piardă această măreţie, pe care o văd atât de măreţ aici sfinţii Tăi!

O, slavă Ţie, Bunul nostru Învăţător! Tu eşti calea. Iartă-ne de toate câte n-am putut să le facem Ţie cu bucurie cât am fost cu Tine pe pământ, dar Duhul Sfânt ne-a pus pecetea apostoliei şi am putut apoi cu Tine totul. Aşa să poată mărturisi venirea Ta de azi toţi cei care cresc în har prin ea. Aşa bucurie să ai de la cei ce Te aleg loruşi, o, Doamne. Amin.

— Vă mângâi pe voi, cei veniţi cu Mine din cele cereşti aici, la izvor.

Vă mângâi şi pe voi, cei adunaţi la trâmbiţarea Mea ca să fim aici din cer şi de pe pământ pentru sărbătoarea mironosiţelor Mele. Fiţi vii! Eu am murit pentru voi şi am înviat pentru voi şi v-am făgăduit împărăţia Mea şi am spus că vin să vă trag pe toţi la Tatăl. O, fericit va fi cel care Mă ajută să-l trag spre Tatăl.

Mă despart de voi acum în cuvânt şi petrec cu voi stând cu oaspeţii cereşti, acoperit de cele nevăzute ale facerii lui Dumnezeu. Rămân cu voi, rămân în mijlocul vostru. Unii pe alţii să ne simţim aproape. Slava Mea vă învăluie în ea. Pace vouă! E praznic de înviere şi de martori ai învierii Mele în voi. O, pace vouă! Vă cuprind cu îmbrăţişarea.

Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

6/19 mai 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a patra după Sfintele Paşti, a slăbănogului

Mă aşez cu tine în sfat, poporul Meu de la izvor. Te numesc popor, iar tu eşti micuţ la număr, dar Eu, Domnul, am pus în mijlocul tău lucrare măreaţă, şi lucrul ei este mult, atât cât ar fi să lucreze un popor numeros, dar fiindcă puterea este a Mea, ca şi lucrul Meu din mijlocul tău, care are putere cât Dumnezeu, cât cuvântul gurii Mele, Eu am peste tine nume de popor.

Eu sunt Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor. Cum să n-am popor dacă numele Meu este atât de mare? Iată, am popor. Voi sun-

teţi poporul Meu, o, fiilor de la izvor. Eu biruiesc cu voi după voia Mea, căci toţi oamenii sunt neputincioşi şi nu se pot birui nici pe ei înşişi, dară să-Mi mai ridice ei Mie oşteni ca să am Eu popor mare pe pământ, cu care să-Mi dobândesc biruinţa asupra lumii, lumea care a dat mereu să-Mi dărâme cu duhul ei viclean tronul, tronul pe care stau împărăţind şi veghind împărăţia Mea şi pe cei ce o poartă pe ea în ei, tronul pe care stau veghind ca să stea la locul ei facerea toată, cerul şi pământul şi toate câte împodobesc această facere, şi veghez cu oştirile cereşti, cu puterile cereşti şi locuim în taină peste tot locul împărăţiei şi lucrăm, lucrăm la facerea omului, şi aceasta ne este lucrarea şi nu avem altă lucrare de lucrat. De şapte mii de ani Eu, Domnul, Eu şi puterile cereşti cu toate oştirile lor, lucrăm să aşezăm împărăţia lui Dumnezeu în om, căci l-am zidit pe om la început şi l-am aşezat între pământ şi cer şi i-am făcut grădină de rai şi i-am spus s-o lucreze şi s-o păzească şi l-am pus împărat peste făpturi, împărat văzut, ca să se supună lui făptura toată, iar el să se supună Făcătorului său cu mare recunoştinţă, cu mare iubire, ca să fie lucrătoare iubirea între pământ şi cer, iubirea cu care Eu, Domnul, l-am zidit pe om după chipul şi asemănarea Mea, dar iată, omul a păcătuit împotriva iubirii, împotriva Făcătorului său, împotriva Mea a păcătuit omul.

O, am în mijlocul vostru lucrare măreaţă, şi lucrul ei e mult, atât cât ar fi să lucrez cu un popor mare la număr, iar voi sunteţi poporul Meu, măi fiilor aşezaţi de Mine la gura izvorului cuvântului Meu peste pământ, dar puterile cereşti sunt tot timpul cu voi în lucrare, ca şi oştirile de îngeri şi de sfinţi, şi biruim în lupta care de la începutul facerii omului s-a stârnit ea ca să-Mi surpe împărăţia, odihna Mea şi viaţa Mea în om, o, fiilor. Măreaţă este lucrarea Mea cu voi, căci puterea Mea este mare, şi ea este cea care poate cu voi şi lângă voi pentru toată voia Mea lucrătoare pe pământ. Nu se suie la mintea omului taina lucrării Mele cu voi, căci taina ocroteşte lucrarea ei şi pe cei cuprinşi de ea, fiindcă Eu Însumi sunt Cel tainic şi nu Mă las la îndemâna neamului omenesc de pe pământ, care s-a despărţit de Mine încă din scutece şi nu ştiu oamenii cât război poartă ei cu Dumnezeu în însăşi mintea lor, în însuşi trupul lor pentru ca să stăpânească ei peste fiinţa lor în toată voia, căci dacă oamenii s-ar supune lui Dumnezeu ar fi atunci să facă ei voia lui Dumnezeu şi nu pe a lor. Dar voi sunteţi poporul Meu, o, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt şi, iată, am popor şi am peste tine nume de popor, fiule poporul Meu. Ce dacă sunteţi puţini şi micuţi? Puterii Mele cu care am făcut cu cuvântul cerul şi pământul şi toată podoaba lor, o, nu-i trebuie puterii Mele decât credinţă de la voi şi numaidecât ea poate şi se aşează să lucreze, şi totul este cu putinţă celui cu credinţă.

Dar cine este cel care crede în puterea Mea şi a puterilor cereşti, care fac lucrătoare puterea Mea? Acum două mii de ani Mă purtam din loc în loc în mijlocul poporului Meu Israel, care n-a avut putere să creadă că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ cu putere şi cu slavă multă. Era în mijlocul lui mulţime de suferinzi. Metehne fel de fel aveau pe trupul lor fiii lui Israel cel mult păcătos din pricina multului lui păcat împotriva lui Dumnezeu, Care l-a zidit pe om. M-am arătat slăvit şi plin de milă în mijlocul acestui popor şi am dat să-l vindec de toată jalea cea de la bolile lui fel de fel. Se pomeneşte în duminica aceasta ziua când am trecut pe lângă poarta oilor într-o zi de sărbătoare a iudeilor, zi de sâmbătă în Ierusalim, şi era acolo o scăldătoare cu cinci pridvoare unde se adunau mereu orbii şi ologii şi uscaţii din pricina unui înger, care se pogora la vreme acolo în scăldătoare cu har vindecător şi mişca apa ca semn al sosirii lui nevăzute de cei adunaţi, dar credincioşi în darul vindecării prin înger vindecător şi prin apă, iar cel care era luat şi băgat în apă la vremea mişcării apei prin îngerul sosit se vindeca, se făcea sănătos ori de ce boală era îngreuiat. O, cine putea să se vindece acolo decât cel care era credincios în această coborâre a puterilor cereşti ca să lucreze ea între oameni? Era venit acolo slăbănogul pe care Eu l-am vindecat atunci, şi pentru care milă a Mea dăruită lui am fost luat atunci în inima celor trufaşi din Israel, necredincioşi arătându-se ei pentru semnul vindecării celui slăbănog, de care M-am apropiat

blând şi l-am întrebat blând: *«Vrei să te faci sănătos?»*. N-avea cine să-l ajute pe el şi să-l bage numaidecât în scăldătoare la mişcarea apei când îngerul cobora. Venea acolo tot mereu cu nădejdea că va fi şi pentru el vindecare şi milă de pe undeva care să-l ajute să coboare în apă la timp, de vreme ce era slăbănog cu trupul din pricina păcatului care l-a pedepsit pe el în trup. El Mi-a răspuns: *«N-are, Doamne, cine să mă pogoare în scăldătoare, şi până să mă ajut singur cu slabele-mi puteri, intră altul care are cine să-l ajute»*. I-am spus apoi: *«Scoală-te şi umblă!»*. Aşa a fost, s-a ridicat, s-a sculat din slăbănogire, i s-a întregit trupul şi a mers, luându-şi aşternutul, şi toţi l-au văzut mergând şi umblând peste tot şi prin templu apoi, unde l-am găsit mai târziu şi

i-am spus: *«Ai grijă, vezi să nu mai păcătuieşti, că iată, te-ai făcut sănătos. Nu mai fă păcat, ca nu cumva de la păcat iarăşi să ţi se întâmple ceva şi mai rău»*.

O, fiilor, o, fiilor, o, poporul Meu de fii credincioşi, n-a avut poporul Israel putere să creadă în vindecarea Mea cerească asupra celui care treizeci şi opt de ani a pătimit suferinţă pentru păcat în mijlocul acestui popor. A crezut însă cel bolnav, şi dacă a crezut în cuvântul Meu rostit peste el s-a vindecat fără să se mai coboare în apa vindecătoare prin înger. O, aşa am lucrat Eu să fac credinţă în oameni pentru venirea Mea pe pământ la ei, dar cei trufaşi n-au putut să se aplece şi să se lepede de sine şi să urmeze slavei cereşti, care Mă însoţea cu semne prin mijlocul acestui popor trufaş şi necredincios din pricina duhului trufiei care stăpâneşte în om.

O, aşa este şi azi. Stau în mijlocul neamului român cuvânt de Duh Sfânt şi cuvintez de aproape şaizeci de ani şi chem la acest izvor de cuvânt neamul acesta, şi pe cei ce s-au aşezat păstori peste el, dar aceştia ca şi atunci preoţii din Ierusalim Mă ţin mic ca să fie ei cei mari şi tari. Strig din ce în ce mai mult şi mai duios, strig şi la păstori, strig şi la oi, strig şi la capre şi toţi Mă lasă strigând şi nu-Mi răspund şi nu-Mi deschid să intru şi să le vindec necredinţa şi întunericul în care stau şi nu văd, căci păcatul este întuneric şi nu-i lasă să se scoale şi să umble cu Mine când Eu le spun să se scoale aşa cum i-am spus slăbănogului, care aştepta vindecarea lui acum două mii de ani şi nu ajungea s-o capete, căci neputinţa trupului îl ţinea.

O, fiilor, grăiesc cu voi acum din nou, că am avut sărbătoare cu strângere la izvor şi am stat cu cei din cer la masă cu cei adunaţi aici cu voi, şi am lucrat şi Eu, şi aţi lucrat şi voi, şi au lucrat şi cei din cer ucenici şi uceniţe cu care am mers atunci pe pământ din loc în loc, iar după ce am sfârşit sărbătoarea şi truda cea pentru ea v-am dat apoi încă o trudă timp de o săptămână, ca să lucraţi de aproape facerea omului, fiilor, că am condus spre voi un sufleţel cu dor de viaţă în inimioara lui şi v-am aşezat la lucrul facerii lui, la facerea omului, măi fiilor. Am stat tainic cu voi şi cu tot lucrul şi am vegheat ca să lucraţi frumos şi sfânt şi ca să puteţi voi dărui duh dătător de viaţă peste acest sufleţel. V-am povăţuit mai întâi cum să lucraţi şi am vegheat apoi privind şi insuflându-vă puteri cereşti pentru învierea Mea în cel cu dor de înviere în el. V-am slobozit acum de sub această trudă, v-am scos de sub sarcină şi stau acum de vorbă cu voi în zi de duminică şi-Mi las cuvântul Meu cu voi în carte, fiilor, ca să fie şi să mărturisească el lucrul Meu cu voi pe pământ. Şi acum vă povăţuiesc:

Lucraţi cu veghe peste voi pentru lucrul care-l lucraţi. Lucraţi toţi ca şi Mine, uitându-vă în cuvântul Meu cel pentru facerea omului, iar ca pe pământ nicicum să nu lucraţi, măi, fiilor, că Eu stau în mijlocul vostru cu toate puterile cereşti şi suflu peste voi cu voia Mea şi pun din Mine în voi, iar voi să fiţi mereu cu inima smerită mult şi cu bucurie multă să-l vedeţi pe om cum ia fiinţă din Fiinţa Mea din voi, Eu în voi, şi voi în Mine, că altfel de unde aţi lua voi să aveţi şi să daţi şi să ştiţi cum să daţi? Vă amintesc cu duioşenie cum grăiam Eu cu Tatăl, iar Tatăl cu Mine înaintea voastră despre durerea cu care lucrăm Noi la facerea omului acum după două mii de ani de la prima Mea venire după om, acum, la a doua Mea venire iarăşi de la Tatăl la om ca să-i dau lui viaţă din viaţa Mea, şi-Mi spunea Tatăl cu grăire înaintea voastră: *«O, Fiule scump, greu să-l facem pe om, greu de tot, căci acum lucrăm om din om, nu cum am lucrat la început din lut de s-a lăsat lutul moale ca să-l putem lucra pe om, dar acum îl lucrăm din om pe om, iar omul este din carne, Fiule scump, şi e cutremurător lucrul pe care-l avem de lucrat, dar avem fii credincioşi şi lucrători prin iubire şi lucrăm cu ei la facerea omului, şi vom putea lucra, Fiule scump».* O, aşa Îmi grăia Tatăl între El şi Mine, şi trebuie să se împlinească prin voi tot cuvântul lui Dumnezeu, măi fiilor credincioşi, dar căutaţi cu duh de ascultare în toată vremea, aşa cum n-a putut să împlinească omul zidit de Dumnezeu la facerea cea de la început a omului. Stau în sfat cu voi şi vă povăţuiesc lucrul vostru cu Mine şi cu omul, căci omul este bolnăvior de la păcat şi tare bolnăvior, şi trebuie să dăm deoparte de pe el păcatul şi să lucrăm ca nişte doctori iscusiţi cu multul, căci păcatele de peste om sunt de tot felul şi sunt iuţi cu viaţa lor în om şi trebuie să ştim să le spunem să tacă şi să iasă şi să punem în locul lor pomul vieţii, pe Mine, Cel ce sunt şi lucrez cu voi şi între voi cu viaţa Mea, cu suflarea Mea, ca să suflaţi voi peste cei care pot crede în venirea Mea cea de atunci şi cea de acum pentru ca să-l iau pe om în barca Mea, în salvare să-l iau şi să-l vindec şi să-l dau Tatălui înviat din păcat, şi să Se bucure Tatăl de lucrul nostru, fiilor.

Acum voi să aşezaţi în rugăciunea voastră cu Mine cerere pentru cel venit la scăldătoare ca să propăşească cu el lucrarea îngerilor Mei şi să se depărteze de el toată viclenia îngerilor lui Lucifer, care l-a robit pe om la început de i-a făcut voia, voia omului, şi l-a câştigat apoi de partea lui pe om.

O, este nevoie de glasuri iubitoare peste cei morţi de pe pământ ca să dăm mâna la mulţi, fiilor. Lucrarea Mea cu voi este minunată între cele ce nu se văd. Puterile cereşti lucrează mult, iar voi sunteţi cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Meu plin de duh dătător de viaţă ca şi Duhul Meu, fiilor, şi trebuie să se ridice prin el lucrători iubitori peste cei de pe pământ care nu iubesc viaţa, ci numai moartea o iubesc, fiindcă altfel ei nu ştiu.

O, pace vouă! Odihniţi-vă după o săptămână de trudă. Numai într-o trudă vă ţin. Pace vouă după orice trudă! Se cutremură lumea îngerilor Mei privind lucrul vostru cu Mine pentru facerea omului cel ieşit din om, pentru naşterea din nou, naşterea de sus a omului, fiilor. Să cerem Tatălui să trimită îngeri, care să culeagă toate vreascurile din jurul celui ce a bătut şi i s-a deschis, şi să arunce îngerii în foc tot ceea ce este uscat în jurul lui, şi flori să se ivească şi să împartă în jur mirosul lor, duhul lor, duh de flori, duh de bucurii sfinte, de puteri sfinte în schimbul celor ce se voiau numite bucurii, dar ele erau năluci şi lăsau sufletul gol şi tot mai gol şi sleit de dor de viaţă, dar viaţa este de sus şi nu se găseşte ea pe pământ ca s-o poată omul culege şi s-o poată avea apoi de hrană dătătoare de viaţă.

O, pace vouă, fiilor! Vă cuprind în îmbrăţişarea puterilor cereşti. Peste patru săptămâni voi fi aici cu oştirile cereşti, iarăşi voi fi, şi vom grăi în ziua aceea grai de Duh Sfânt, Noi şi voi, şi va veni la izvor oştire creştină, popor cu dor în piept după Mine şi după voi şi după această colină plină de cer, căci plaiuri cereşti numesc Eu, Domnul, aceste plaiuri unde poposesc Eu cu sfinţii Mei, fiindcă scris este pentru zilele cele de apoi: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi»*, iar Eu aşa împlinesc, aşa cum este scris, o, fiilor. Amin, amin, amin.

13/26 mai 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea după Sfintele Paşti, a samarinencei

Izvor de apă izvorâtoare este cuvântul Meu, pe care glasul gurii Mele îl aşează în mijlocul tău, poporul Meu de la izvor. Eu sunt Izvorul, Eu sunt Cuvântul, iar el izvorăşte apoi din mijlocul tău şi merge peste pământ izvorând întru viaţă veşnică, fiindcă cel ce bea din această apă se face apa aceasta izvor de apă izvorâtoare, adăpând în el viaţa cea veşnică, şi aceasta i-am spus Eu femeii samarinence când poposind la fântâna lui Iacov acum două mii de ani M-am întâlnit cu ea la fântână şi M-am descoperit ei cine sunt, iar ea s-a dus în cetatea ei, Samaria, şi a izvorât din gura ei vestea cea despre Mine şi M-au primit samarinenii şi M-au adăpostit la ei două zile şi le-am dat lor duhul învierii.

E sărbătoare pentru ziua aceea, fiilor, căci sfinţii părinţi au aşezat această sărbătoare în duminica a cincea de după învierea Mea. Şi e sărbătoare aici, în curţile Mele cu voi, şi beau apă din cănuţe sfinţii cu care am venit acum la fântână, aici, că am aici Fântâna întâlnirii şi Curtea întâlnirii şi Casa întâlnirii, aşezate de Mine pe pământ cu voi, cu mânuţele poporului Meu cel de azi, iar lângă fântână am aşezat Eu la înfiinţarea ei pe îngerul ei, pe femeia samarineancă, pe cea care s-a făcut izvor de apă izvorâtoare peste cetatea ei acum două mii de ani, şi apoi peste mulţi, căci a purtat ea apoi darul şi duhul mărturisirii şi M-a mărturisit peste pământ izvor de cuvânt şi de Duh Sfânt, Hristos Cel înviat dintre morţi.

Petrec cu voi şi cu sfinţii aici, lângă fântână, fiilor. E însetat cerul de sfinţi de voi şi de locurile Mele cu voi şi de cuvântul gurii Mele din mijlocul vostru, măi fiilor. Voi ca voi, dar sfinţii sunt arşi de dor să Mă audă cuvântând, căci vederea lor este toată acum, nu ca pe pământ cum vede mărginit omul pe cele de jos şi pe cele de sus. O, fiţi mari cu duhul şi cu lucrarea, căci Eu, Domnul, am proorocit acum două mii de ani cuvântul Meu cel de azi dintre voi când am grăit cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel descoperindu-Mă ei izvor de apă izvorâtoare, dar mai întâi descoperind-o pe ea, căci ea trăia în păcat, şi i-am spus: *«Mergi şi cheamă şi pe bărbatul tău!»*. N-avea cum să-Mi spună că are bărbat, ci Mi-a spus adevărul că nu are. I-am zis apoi: *«Adevăr ai spus că n-ai bărbat. N-ai, căci cinci ai avut, iar acum cel pe care-l ai nu-i bărbatul tău»*. Am ajutat-o să Mă cunoască descoperindu-i păcatul în care trăia, şi nu s-a supărat pe Mine că i-am arătat păcatul, ba şi-a sfinţit apoi viaţa această femeie, şi iată ce vă spun Eu, Domnul, acum vouă, ca să audă cei ce vă dispreţuiesc pe voi numindu-vă trufaşi pentru viaţa voastră în sfinţenie, în care Eu v-am aşezat, căci am spus şi am amintit din Scripturi spunând: *«Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt!»*. Iată, să fii sfânt nu e o semeţie cum mulţi spun asupra celor ce trăiesc în sfinţenie, ci este o ascultare de Dumnezeu, Care a spus: *«Fiţi sfinţi, că fără de sfinţenie nimeni nu va vedea pe Domnul, iar sfinţii vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este»*, precum este scris.

Iată, nu e o datorie ca să fie omul sfânt, ci e o ascultare de Dumnezeu, Care a spus: *«Fiţi sfinţi!»*. O, dar multe podoabe are pe el veşmântul sfinţeniei după ce se ţese el prin credinţa în Mine a celui ce se scoală ca să creadă şi să-şi dovedească apoi credinţa prin faptele sfinţeniei. Aceste podoabe trebuie să le înţeleagă şi să le zidească în el şi pe el cel ce se întâlneşte cu Mine la această fântână, la izvorul Meu de cuvânt de aici. Puţini de tot, puţini din cei care Mă află aici izvor de apă izvorâtoare întru viaţă veşnică în om, o, puţini vor să şi înţeleagă duhul învierii, care dă omului viaţă veşnică, viaţă care nu se opreşte din lucrarea ei, ci merge şi lucrează şi rodeşte până în vecii.

Se teme omul de înviere. Cum se teme? Se teme de adevărul cel despre el omul. Femeia samarineancă nu s-a temut când Eu i-am spus ei adevărul cel despre ea. Ea a înţeles duhul învierii care a ieşit înaintea ei spre facerea ei cea de sus. Fiilor, fiilor, pe calea creştină se lucrează curăţirea omului, iar altă lucrare nu are calea neamului creştinesc. Se înşeală mulţi că sunt

creştini, dar nu sunt dacă nu se arată. O, te înşeli, omule, că te poţi ascunde cu tine în tine, iar peste aceasta te mai crezi şi creştin. Toate ies la iveală, atât cât tu nu poţi să bănuieşti. De ce, dar, dai să te tot aşezi în apărarea ta când e vorba de curăţirea ta mereu, mereu? Omul mereu, mereu greşeşte, săracul, iar viaţa lui iese şi se vede ca să-l elibereze pe el de greşalele lui cele ascunse de el înăuntrul lui, numai că omul nu are bucurie să i se vadă şi să i se umble la greşală, ci şi-ar tot piti-o, ca să pară el ceea ce nu este, ca să rămână sub vină, săracul, dar preţul cel pentru viaţă veşnică este mare şi trebuie să-l dea omul dacă voieşte să aibă şi el viaţă veşnică în el, şi nu greşale să aibă în el.

O, e zi de învăţătură, fiilor. Creştere măreaţă vă dau mereu. Vă învăţ apoi să vă creşteţi unii pe alţii aşa cum vă cresc Eu pe voi, după pilda frăţiorilor care se cresc unii pe alţii după cum se nasc pe rând, şi care urmează la creştere sub mâna frăţiorilor care au fost crescuţi, după ce pe rând s-au născut. O, creşteţi-vă unii pe alţii aşa cum am crescut-o Eu pe femeia samarineancă după ce am aşezat în ea duhul credinţei, duhul descoperirii lui Hristos.

+ HRISTOS ŞI FEMEIA SAMARINEANCĂ LA FÂNTÂNĂ + + +

Voi, cei mari cu duhul şi cu creşterea şi cu lucrul creşterii, fiţi mari cu lucrarea, fiilor, şi dăruiţi-vă din plin lucrării facerii omului şi bucuraţi-vă de cei care cresc, căci adevăraţii lucrători sunt cei ce nu-i ţin mai mici pe cei mai mici ca ei în duh şi în faptă, iar dacă-i ţin ca pe unii mai mici, fac aceasta pentru dragostea de ei, ca nişte fraţi care se iubesc unii pe alţii şi care-şi dăruiesc unii altora tot ce au mai bun în ei şi lângă ei cu o dragoste mare cât a Mea, fiilor, fiindcă vine vremea să luaţi din cămară dragostea prin mâna celor cărora v-aţi dăruit fără de camătă în dragoste, fără să aşteptaţi răsplată, o, fiilor.

Vă mai spun vouă, vouă şi celor ce se nasc de sus spre creştere, şi iată ce vă spun: O, să nu vă lăsaţi smulşi din Dumnezeu. Să nu vă smulgă nimic şi nimeni din Mine, nici rudele, nici prietenii, nici lumea, nici trupul, nici rangul, căci toate dau să vă consume vouă iubirea şi înrădăcinarea vieţii voastre în Domnul. O, cine se smulge, cine se dezrădăcinează din duhul lumii şi al stăpânitorului acestui veac, să aibă acela grijă trează mereu să nu se lase dezrădăcinat apoi din Dumnezeu, căci ispitele vin şi fac feţe-feţe înaintea celor ce au luat din duhul învierii, fiindcă nu toţi cei ce se vor a fi, o, nu toţi înţeleg ce înseamnă Dumnezeu şi ce înseamnă să fii după adevăr creştin. Iată, femeia samarineancă nu s-a supărat că i-am umblat la viaţa ei cea cu păcat. Ba a stat de vorbă cu Mine despre viaţa cea veşnică apoi, despre apa cea izvorâtoare de viaţă veşnică, şi pe care o dorea şi pe care Mi-o cerea, zicându-Mi apoi: *«Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez!»*, şi dacă ea Mi-a cerut, am curăţat-o apoi de păcat şi a recunoscut ea duhul proorociei şi duhul rugăciunii spre Dumnezeu, căci i-am spus: *«Vine ceasul şi a şi venit când adevăraţii închinători nu se vor mai închina Tatălui nici pe muntele acesta al slavei, nici în Ierusalim, ci în duh şi în adevăr, căci aşa doreşte Tatăl, fiindcă Duh este Dumnezeu».* Mi-a spus ea apoi că ştie că are să vină Hristos, iar Eu atunci i-am spus: *«Eu sunt, Eu, Cel ce-ţi grăiesc!».* O, ce frumos a crescut apoi în ea duhul credinţei şi al mărturisirii peste cetate, şi apoi duhul sfinţeniei, de n-a mai fost ea apoi sminteală şi slăbire celor de lângă ea!

Iată, încă învăţătură pun pe masa cea de azi pentru cei fără rod lucrător: Voi, cei care sunteţi între cei ce se vor a fi şi vă ştiţi că slăbiţi

în jur pe fraţii Mei, care sunt şi care se vor naşte, o, staţi mai deoparte cu lucrul vostru, ca nu cumva să vă ia pe voi în ei cei care aţi da voi să-L daţi pe Hristos lor, ca nu cumva să moară apoi prin voi dintre cei mai mici ai Mei şi să fiţi vinovaţi pentru ei. Nu oricine trebuie să stea la lucrul creşterii omului, ci numai cei cu lepădare de sine, numai cei care nu cer camătă pentru lucrarea lor, pentru dăruirea lor, numai cei care nu se dau pe ei, ci pe Mine doar, spre învierea celor ce vin, ca să fie şi ei apoi.

O, sunt dintre cei ce nu înţeleg ce este învierea, dar în neamul creştinesc se lucrează numai curăţirea omului, iar tu, cel greoi încă pentru învierea Mea în tine, o, dacă ai vrea să înviezi te-ai bucura să afli cum eşti tu şi cum eşti aşezat în cei din jurul tău, cum te-ai aşezat în ei, şi nu ţi-ai mai apăra slăbiciunile şi greşalele, care te cad mereu, care-ţi fac ţie loc în ceilalţi aşa cum eşti, şi nu altfel. O, dacă tu nu cauţi învierea ta şi faci durere învierii omului, crezi că poţi trezi tu în om duhul învierii?

E de vegheat mult, mult, fiilor care aveţi lucrare de înviere peste cei ce înţeleg şi peste cei ce nu înţeleg adânc lucrarea Mea cu voi şi lucrul învierii Mele în ei aşa cum sunt Eu, şi nu aşa cum ar vrea omul să fiu. O, învăţaţi-i adânc pe cei ce vin spre înviere, învăţaţi-i cum pot să învieze şi cum pot să moară apoi dacă nu veghează bine cum să Mă aibă şi de unde să Mă ia aşa cum sunt Eu, întru toată lumina. Facerea omului, acesta este lucrul Meu cu voi, dar să pot Eu lumina, fiilor, pe cele ascunse ale omului şi să vă pot şi ocroti lucrul Meu cu voi, că mulţi dau să vrea şi ei să fie, dar dacă nu se lasă curăţaţi n-au cum să învieze, iar voi trebuie să fiţi ochi şi urechi şi să staţi numai întru Mine, numai într-o veghe, că numai Eu ştiu ce trebuie făcut şi ştiut pentru fiecare din cei ce doresc după acest izvor şi cât să fac şi cât să dau, iar voi ocrotiţi-vă, ca să vă pot avea curaţi de vina din om, că nu ştie nimeni să vă ocrotească pe voi dacă voi nu vă ocrotiţi. De aceea Eu vă dau apoi ce să lucraţi când vă aduc vouă de lucru, şi Mă bucur că sunteţi ascultători, chiar dacă numai puţin sunteţi înţeleşi de cei ce puţin înţeleg lucrul Meu cu voi. Iar pentru ocrotire mare peste voi, o, aveţi grijă mare să-i scăpaţi de voi pe cei cărora Mă daţi pe Mine lor. Să nu vă ia pe voi în ei, ci pe Mine şi numai pe Mine să Mă ia, şi să le fiu Eu de ajuns, iar dacă nu le pot fi de ajuns, este iubire de sine încă în cei ce vin ca să fie şi ei. O, a fi este un mare dar, este rodul unei credinţe curate şi neamestecate cu iubirea de sine în om. De aceea am spus Eu la început: *«Eu sunt Cel ce sunt»*.

Îi este greu omului să fie şi să poată spune apoi şi el aşa cum am spus Eu despre Mine că Eu sunt Cel ce sunt, şi Mi-e tare milă de voi, fiilor, şi vă ocrotesc cu mare milă ca să vă am şi ca să-Mi lucrez cu voi lucrarea Mea. O, feriţi-vă de oameni, măi fiilor! Feriţi-vă de cei ce nu înţeleg lucrarea Mea cu voi! Staţi cu ascultare mare la lucrarea facerii omului, căci trebuie să rodim strugurași copţi, că e plină via toată de aguridă, măi fiilor, şi n-am rod de la ea. Învăţaţi-i pe cei ce vin, învăţaţi-i să ia din pilda cea de azi a Evangheliei Mele la fântâna lui Israel cu femeia samarineancă în sfat. Ea n-a mai vorbit mai mult despre ea după ce am curăţat-o de păcat, şi am grăit noi apoi despre cele veşnice, despre izvorul vieţii, despre Fiinţa Mea în om şi despre duhul închinării înaintea Domnului, şi nu s-a mai temut ea de păcatele ei apoi, ci s-a îndrăgostit de Mine, şi dragostea a înviat în ea şi s-a făcut în ea izvor de apă izvorâtoare şi a adus ea rod credinţa ei şi dragostea ei, şi este plină ea în ziua aceasta de cuvântul Meu cel despre ea şi se smereşte ea înaintea Mea şi înaintea voastră şi-Mi spune să luaţi voi din destul din cuvântul Meu, căci ea este la masă cu voi, şi din acelaşi cuvânt se hrăneşte, odată cu voi, odată cu toţi cei cereşti la masă de cuvânt pe pământ. Amin.

Iată, sărbătoare de facere am petrecut cu voi, iar mâine sunteţi iar în sărbătoare, şi aduc acum vouă dorul de voi al celor sărbătoriţi mâine, împăraţii creştini Constantin şi Elena, cei măriţi în sobor cu sărbătoare prin biserica cea mare a neamului creştin de pe pământ. Ei stau acum lângă Mine la masa cea de azi ca să vă dea vouă cuvânt de dor pentru serbarea lor cea de mâine, căci voi sunteţi osteniţi, şi vă dau ei vouă acum pentru ziua lor de mâine cuvânt, spunându-vă:

—— *În multul şi arsul dor de voi al sfinţilor, avem bogăţie de dor de voi, copii ai sfârşitului de timp şi ai începutului cu Domnul, lucrare pe care Hristos o are cu voi de lucrat şi de aşezat pe pământ. Nu este suferinţă mai dulce şi mai dorită de noi ca şi dorul de voi, şi iată, vine Domnul cu noi la voi, de dorul nostru de voi vine Domnul cu noi la voi, şi este scris că vine Domnul cu sfinţii la voi, că în altă parte nu mai vine, de vreme ce nu ştiu oamenii ce înseamnă Dumnezeu şi cum este lucrul Lui şi al sfinţilor Lui. O, nu ştiu oamenii, nu ştiu! Cum să ştie dacă ei nu citesc în Scripturi proorociile toate, şi mai ales cele pentru sfârşit de timp, cele pentru venirea Domnului, când toate se vor sfârşi şi va fi Domnul şi cei ce sunt ai Lui şi vor moşteni pe vecii după cum este această proorocie peste oştirea celor credincioşi Lui şi sfinţi ca şi Învăţătorul lor?*

Iată, viaţă păgână trăiesc pe pământ cei ce s-au dus şi s-au botezat în Hristos. O, numai pe voi vă mai are Domnul, şi adevăr spune El când vă spune aceasta vouă. Sunteţi pomeniţi în cer tot timpul că sunteţi ai Domnului pe pământ, şi sunteţi cununa sfinţilor, măi fiilor-copii. Umiliţi-vă mult, sfinţiţi-vă mult, cutremuraţi-vă cu umilinţă când auziţi despre voi de la cei din cer, căci satana are gura deschisă larg şi are ură pe voi pentru că sunteţi ai Domnului pe pământ. El trebuie umilit prin umilinţa voastră înaintea Domnului; el trebuie slăbit prin puterea voastră în Domnul, Care vine la voi cuvânt, căci are casă la voi Domnul. O, fiţi harnici, harnici, că e lucru mult peste voi. E şi cu duhul, e şi cu trupul mult de lucrat, şi poate Domnul puterilor tot ce aveţi voi de lucrat. Numai să stea El în voi şi totul este cu putinţă, fiilor-copii.

Acum vă spunem pace vouă! Sunteţi cât un imperiu, căci cerul şi pământul ascultă din mijlocul vostru pe Împăratul slavei cuvântând în Duhul Sfânt şi împărăţind pe tron de cuvânt. Aduce-se-vor Lui fii şi fiice, precum este scris, că mare este slava Lui în fii.

O, pace Ţie, Doamne, în mijlocul lor, Dumnezeule Împărat peste cer şi peste pământ! Mărturisirea noastră pentru Tine pe pământ ne-a făcut locuitori între sfinţi, după ce am condamnat noi viaţa păgână de pe pământ şi am lăsat să crească neamul creştinesc, neamul Tău şi crucea, Doamne. Noi cu crucea am biruit pe duşmani, căci am fost împăraţi pe pământ şi ne-am supus atunci puterilor Tale, cu care ne-am biruit duşmanii.

O, iartă-ne pentru viaţa păgână, şi slavă Ţie, Împărate Doamne, că ne-ai descoperit nouă calea şi duhul adevărului şi plinirea lui toată apoi pentru voia Ta, pentru slava Ta, pentru împărăţia neamului creştinesc între cer şi pământ. Amin.

—— O, pace vouă! Aţi grăit poporului cuvântului Meu cuvânt împărătesc. Dorul vi l-aţi răcorit mult, şi nu ştiu cei de pe pământ arsul dor al sfinţilor Mei.

O, pace ţie, poporul Meu de la izvor! Lucrează, fiule, în zile de lucru şi în zile de sărbătoare, căci vai celor fără de lucru sfânt pentru Mine pe pământ! E numai viaţă păgână pe pământ. Voi străluci cu tine de şapte ori mai mult ca soarele, măi poporul Meu, şi aceasta fac. Cuvântul Meu creşte şi face lumină. Atât cât sunt cu tine în lume lumină a lumii sunt. Sunt cu tine şi luminez din mijlocul tău până ce va lua foc pământul şi cerul, foc de slavă cerească, de la care să ia în inimi oameni de pe pământ, că numai viaţă păgână este pe pământ, şi la cei botezaţi, şi la cei nebotezaţi, că toţi umblă goi de tot, goi şi cu sufletul, goi şi cu trupul, şi-Mi fac dureri şi ruşine înaintea diavolului, care se bucură de multa cădere a omului şi de duhul de Sodomă şi Gomoră peste oameni pe pământ, dar cupa fărădelegii va da peste margini şi voi birui Eu, Eu şi cei ce Mă ascultă împărţindu-Mi lumina peste pământ. Amin.

Am aşezat peste voi în ziua aceasta taina cuvântului proorocesc rostit de Mine în ziua întâlnirii Mele cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel acum două mii de ani, şi iată a venit vremea apei izvorâtoare şi lucrarea ei şi adevărata închinare a omului, nu în muntele peste care M-am slăvit atunci şi nu în Ierusalim, unde curg mulţimi de oameni pentru închinare, ci în Dumnezeu sunt cei ce se închină Lui în duh şi în ade-

văr, iar această înţelepciune am descoperit-o Eu vouă, fiilor.

Sfârşesc acum cuvântul sărbătorii. Pace vouă! Eu sunt Cel ce sunt, fiilor. Amin, amin, amin.

20 mai/2 iunie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a şasea după Sfintele Paşti, a orbului, şi sărbătoarea naşterii sfintei Virginia

Eu sunt Alfa şi Omega, Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Eu sunt Fiul lui Dumnezeu Savaot, una cu Tatăl, Făcătorul cerului şi al pământului. Eu sunt Cel ce sunt. Bat şi Mi se deschide când este veghe pentru venirea Mea, când este aşteptare ca să vin. Vin pe pământ cuvânt, ca şi la început. Vine unda şi Mă ia, vine dorul şi Mă poartă, vine lucrul Meu cel mult, pe care-l am de lucrat pe pământ şi peste om.

Locuieşte pe pământ lucrul Meu cel mult, iar pentru aceasta am loc pregătit, Mi-am pregătit ca să am şi ca să lucrez. Când cineva îşi plănuieşte o lucrare mare şi multă pe pământ în mijlocul oamenilor, îşi face rost pe pământ de un loc şi îşi construieşte o casă şi se întinde apoi în jurul ei cu lucrarea sa în lung şi în lat şi îşi aşează rodirea cu care voieşte să se arate şi s-o împartă apoi oamenilor, spre folosul său şi al oamenilor. Aşa lucrez şi Eu, şi Mi-am făcut pe pământ locuinţă pentru lucrul Meu cel mult şi Mi-am tocmit lucrători şi grăiesc cu ei şi le spun lor cuvântul Meu şi lucrul lui cel mult. Izvor de apă izvorâtoare este cuvântul Meu peste pământ din locul Meu de lucru. Cei ce se cred deştepţi şi ştiutori între oameni pe pământ, aceia iau în râs acest izvor de cuvânt şi nu stau să gândească şi să socotească şi să ştie apoi să înţeleagă venirea Mea cuvânt peste pământ. Mă uit la ei cum se uită ei în cuvântul Meu şi cum îl socotesc pe el cu mintea lor, iar ei se cred deştepţi când spun că e omul făcător al acestui cuvânt. O, nu e omul, e Domnul cu omul în grăire pe pământ, e Cel ce a făcut cerul şi pământul şi omul, e Cel ce Se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, e glasul Domnului peste pământ. E Cel ce a proorocit acum două mii de ani cu însăşi gura Sa că va glăsui peste pământ şi Îl vor auzi şi cei din morminte şi vor tresări la glasul Lui.

O, dacă voi, cei ce vă numiţi deştepţi şi ştiutori, dacă voi daţi deoparte ca pe o făcătură omenească acest cuvânt, care izvorăşte din gura Fiului lui Dumnezeu, atunci voi condamnaţi pe toţi acei peste care a grăit prin vreme Domnul pe pământ şi rupeţi dintre cărţi cartea istoriei lui Dumnezeu cu omul. O, nu mai aveţi pretenţie că sunteţi deştepţi şi că ştiţi. Mai bine ar fi să căutaţi să tremuraţi la glasul Meu, decât să grăiţi fără de minte şi fără de cunoştinţă de Dumnezeu, căci trufia voastră vă orbeşte mintea. O, de când Dumnezeu a făcut cerul şi pământul, de atunci e orb omul, de atunci nu ştie omul să-L vadă pe Domnul. E orb din naştere omul. Nu se cade, oare, să vin şi să Mă apropii de el şi să-i vindec vederea?

O, cât de departe este pământul de cer, atât de departe este de Dumnezeu omul. Eu însă sunt lângă om mereu, aproape sunt de el, de cel orb, şi ce-ar face el dacă n-aş fi Eu lângă el, lângă orbirea lui cea din naştere orbire? Nu Mă aştept să creadă omul în lucrul şi în cuvântul venirii Mele celei de acum pe pământ, dar Mă aştept să-i vindec ochii şi să vadă pe Cel dispreţuit de el, pe Domnul, Care cuvintează şi dă viaţă făpturilor şi le dă hrană şi le dă bucurii. Când perdeaua cea de taină dintre Mine şi om va fi trasă în lături, tot omul Mă va vedea, ca să-L vadă oamenii pe Cel pe Care L-au numit că nu este Dumnezeu şi că este numai omul. O, zadarnic spune omul că numai omul este. Omul piere şi nu mai este apoi. Cel ce piere nu este cel ce este. E orb cu ochii minţii omul. A întins mâna să ia ştiinţă de la Dumnezeu, dar tot nu ştie omul. El ştie doar să moară, nu să ştie. Nu Mă aştept să creadă omul în Cel ce stă nevăzut de ochii lui, dar Mă aştept să cadă despărţitura dintre om şi Mine, dar nu numai pentru fiecare om în parte, ci şi pentru cei ce-şi poartă trupul încă, şi toate

trupurile se vor scula din ţărâna pământului ca să-L vadă pe Domnul cu ochii trupului când orbirea nu va mai fi peste om, ci va fi judecată pentru necredinţă, pentru nedragostea omului.

Cine îl orbeşte pe om? Ştiinţa îl orbeşte şi îl îngâmfă ca să nu vadă. Cei ce ascultă de ei înşişi şi de ştiinţa minţii lor, de ceea ce omul a furat de la Dumnezeu prin neascultare şi prin nesupunere, aceia au orbire între ei şi Dumnezeu. Dar ce să facă omul? Cum să vadă? Cum să-şi vindece vederea pierdută încă de la naştere? Să se nască de sus omul. Aceasta am spus Eu când am venit pe pământ acum două mii de ani. Am spus că dacă împărăţia lui Dumnezeu nu va intra în om şi nu va învia în om, atunci omul nu va avea parte de naşterea cea de sus şi de vederea pentru cele de sus.

O, omule, ai deasupra ta pe cele de sus, pe cele de deasupra ta, care plutesc şi n-au aşternut să se aşeze. O, deschide-te! Lasă-te făcut şi purtat de cele de sus, de cele de deasupra ta! Eşti mărginit, şi tu nu te vezi că eşti mărginit. Dacă n-ai fi mărginit ai auzi glasul Meu de peste tine şi ai şti să-L cunoşti şi să-L vezi pe Dumnezeu, Care Se poartă pe lângă tine şi-ţi dă viaţă din viaţa Lui. Vai celui ce nu-şi cunoaşte mărginirea! Vai celui ce zice că vede, când el este mărginit!

Treceam cu ucenicii din loc în loc acum două mii de ani, şi a stat în calea noastră un orb din naştere, cunoscut de toţi orb, şi M-au întrebat ucenicii: *«Cine, Doamne, a păcătuit? El, sau părinţii lui de s-a născut el orb?»*. O, el n-avea cum să fi păcătuit mai înainte de naşterea lui, şi le-am răspuns lor: *«Nu de la păcat s-a născut el orb, ci ca să se arate acum într-însul lucrările lui Dumnezeu, căci Eu câtă vreme sunt în lume Eu sunt lumina lumii»*. Am scuipat apoi în ţărână şi am făcut tină din scuipat şi am uns cu tină ochii celui orb, şi M-am smerit mult apoi, de l-am trimis să se spele la izvorul Siloamului, şi s-a întors văzând.

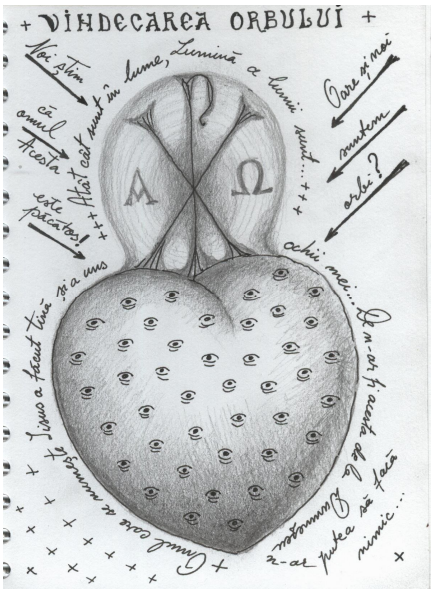
O, cum aş putea Eu să-i fac pe oameni să creadă că Eu sunt Cel ce vin cuvânt pe pământ, cum, când cei de atunci au văzut desluşit vindecarea celui orb din naştere, care a văzut apoi cu ochii lui pe Dumnezeu, dar ei au rămas pe mai departe orbi, de n-au crezut şi n-au văzut şi n-au putut vedea aşa cum M-a văzut femeia samarineancă în ziua când am grăit cu ea la fântâna lui Israel?

O, cât de mărginit este cel necredincios şi câtă vedere îi striveşte lui necredinţa lui! Iată, nevederea omului vine de la necredinţa lui. Cei ce au stat cu Mine o vreme lângă acest cuvânt şi şi-au strâns necredinţă apoi, o, au orbit aceia de tot, au orbit ajutaţi de necredinţă. Am vindecat ochii celui orb din naştere şi l-au dat afară din sinagogă iudeii, iar Eu, găsindu-l, l-am întrebat: *«Crezi tu în Fiul Omului?»*, iar el Mi-a zis: *«Cine este El ca să cred într-Însul?»*. I-am zis: *«L-ai văzut. El este Cel Care vorbeşte cu tine acum»*, şi închinându-se Mi-a zis: *«Cred, Doamne!»*.

O, voi, cei care aţi căzut din Dumnezeu prin orbire de la necredinţă, nu vă miraţi că bâjbâiţi fără de capăt căutând calea, după ce v-aţi pierdut de pe ea prin duhul necredinţei, căci iată, necredinţă este orbirea. O, n-a fost învăţătură mai vie şi mai dulce şi mai învietoare ca şi învăţătura Mea lăsată peste oameni atunci şi acum. Am lucrat-o cu fapta înaintea celor necredincioşi, dar trufia lor îi ţinea orbi de tot, îi ţinea în necredinţă. Iată, abia, abia Mi-am putut face în zilele acestea un mănunchi de ucenici care au lăsat mamă şi tată, fraţi şi surori, soţi şi soţii şi copii şi ranguri şi au primit peste ei cuvântul Meu, cuvântul naşterii de sus a omului, harul credinţei sfinte pentru vederea celor de sus. Îi hrănesc pe ei mereu, mereu cu cuvânt împotriva necredinţei, care-l ţine pe om departe de Dumnezeu sau îl desparte de Mine după ce Mă urmează. O, fericiţi sunt cei atinşi de harul cel de sus, de credinţă şi de vederea ei, dar aceştia trebuie să vegheze mereu de sus apoi, ca nu cumva să-i prindă de jos necredinţa şi să-şi piardă vederea şi să cadă în întunericul cel mai din afară, în adâncul necredinţei, unde sunt aruncaţi toţi cei care nu se dau locuinţă împărăţiei lui Dumnezeu în ei, căci necredinţa este orbire, este întunericul în care cade omul.

E sărbătoare de cuvânt şi de vindecare de necredinţă peste om, prin pilda Evangheliei Mele născută acum două mii de ani din vindecarea celui orb din naştere şi căruia i-am zidit ochi

când M-am întâlnit cu el în pământul lui Israel. Am grăit în mijlocul tău cuvânt de sărbătoare vindecătoare, măi poporul Meu de la izvor, şi cade în duminica aceasta zi de pomenire a naşterii pe pământ a trâmbiţei Mele Verginica acum nouăzeci de ani. Ne-am adunat în preajma ei, Noi, cei din cer, şi stăm la masă de cuvânt aici şi privim harul acelei zile când ea a luat trup pe pământ între oameni şi avea să fie ea apoi trâmbiţa Mea, cuvântul Meu peste pământ. Vreme cu durere a fost vremea când ea s-a născut, că au venit atunci hoţii şi au furat pe rupte din turma bisericii, iar pe cei rămaşi i-au băgat la chinuri şi la prigoană, dar au rămas ai Mei cei cărora li s-a încercat credinţa. A crescut apoi Verginica şi am aşezat în ea minune mare, glasul Meu trâmbiţând din gura ei peste cei cărora aveam să le vestesc că am venit pe pământ cuvânt şi că le grăiesc lor cuvântul Meu. Am ales dintre ei apoi, am ales fii credincioşi şi tot mai credincioşi şi am lucrat peste ei şi cu ei repararea celor dărâmate de hoţii de suflete şi Mi-am aşezat la loc orânduiala cea din părinţi şi nestrămutarea sărbătorilor sfinţilor, căci potrivnicul, omul cel necredincios a umblat mereu cu împlinirea proorociilor spuse din vreme pentru lucrarea celor necredincioşi, dar este proorocie pentru toată repararea, pentru tot ce strică omul din cele ale Domnului pe pământ.

Iată bucurie pentru cei din cer, căci am aici pe părinţii cei sfinţi la masă acum, pe cei care au avut harul Meu cu ei pe pământ, de Mi-au aşezat biserica pe piatră, căci am reparat prin poporul lui Verginica piatra cea clătinată a bisericii părinteşti, aşezarea la loc a pomenirii sfinţilor şi a sărbătorilor toate aşa cum vin ele din părinţi.

Mângâiere şi bucurie, o, Verginica Mea! Bucură-te la vederea celor mai mici ai poporului Nostru din zilele acestea, căci cu tine am început trâmbiţarea ca să-Mi adun un popor, şi iată, avem popor credincios, pe care-l învăţăm mereu, mereu duhul statorniciei în bucurii şi în furtuni, căci drumul slavei Mele cu poporul Meu cel de acum e mult duşmănit, dar cuvântul Meu Îmi creşte poporul şi Mi-l ţine la piept, iar tu ai fost trâmbiţa din care Eu am sunat şi Mi-am vestit venirea, şi iată sărbătoare pentru tine în mijlocul celor mai mici ai poporului cel credincios venirii Mele de azi, Verginica Mea.

— *Eu, Doamne, privesc dulce acum, privesc cu duh de mângâiere, Doamne, privesc acest pripor, pe care Tu Ţi-ai făcut adăpost şi venire slăvită acum, la sfârşit de timp. Privesc şi mă uimesc cu sfinţii toţi văzând adăpostul cel de vreme rea, de vreme lumească, Doamne, adăpost pentru cei ce-Ţi poartă venirea şi lucrarea. O, ce frumos este aici, Doamne! Tot aşa de frumoşi trebuie să fie şi cei adăpostiţi aici de cuvântul Tău, de mâna Ta cerească. Le spun lor taină mare în ziua mea de serbare, le spun celor născuţi aici din cuvântul Tău şi din dragostea de Tine şi de ei a celor puşi de Tine să-Ţi îngrijească venirea şi locul ei şi pe poporul cel mai mic, născut prin lucrarea Ta cu ei, le spun celor născuţi şi casnici acum aici, în acest pripor, în care Tu Ţi-ai adăpostit mieii:*

O, fiţi sfinţi cu credinţa şi cu credincioşia faţă de Domnul şi faţă de cei ce vă dau mereu pe Domnul. Aşezaţi-vă tot timpul frumos în inima lor, căci ei sunt măsura. I-a făcut Domnul măsură şi sunteţi măsuraţi prin ei, prin purtarea voastră înaintea Domnului şi înaintea lor. Dar cei ce se ascund de ei, ce fac aceştia? Aceia aşa sunt şi faţă de Domnul şi aşa sunt socotiţi, şi îi scrie Domnul pe ei ca şi pe Adam, care s-a ascuns de Domnul în rai. O, e mare biruinţă mântuitoare să staţi bine în inima lor, a

celor prin care vă măsoară Domnul, dar bine după adevăr să staţi, că nu după ochi se poate aici, nu după neam, nu după ce poate omul, ci după adevăr şi după aşezarea în voi a Domnului, a slavei Domnului, a strălucirii Lui, şi tot ca ea trebuie să fie de frumos cel ce o poartă în el, iar voi fiţi sfinţi cu credinţa şi cu credincioşia şi cu jertfa, fiilor, dar fără să măsuraţi voi. O, învăţaţi, învăţaţi să nu măsuraţi voi, căci Marta a dat să măsoare ea pentru sora ei şi n-a fost frumos cum a măsurat ea. Fiţi fiecare plin de bucurie să vă jertfiţi pentru tot ceea ce este de împlinit, iar curatul jertfei stă în această taină: să nu măsuraţi voi nici pentru voi, nici pentru fraţii voştri, căci omul săracul e învăţat să-şi fie părtinitor şi caută cu şperţ, bietul de el, dar voi învăţaţi să fiţi ca în cer, curaţi cu inima şi cu fapta şi cu cuvântul şi cu jertfa, în toată iubirea, şi nu cu jumătatea ei, căci întreagă trebuie folosită şi dăruită măsura cea pentru Dumnezeu şi pentru fraţi, iar cea primită să n-o măsuraţi voi, ci umiliţi-vă pentru voi, ca să fiţi frumoşi, fiilor. Eu această taină am dorit să vă desluşesc în ziua mea de serbare, ca să învăţaţi voi din ea să vă aşezaţi tot timpul frumos în inima celor ce vă poartă în ei spre Domnul. Cărarea voastră spre Domnul sunt ei, precum ei sunt cărarea Domnului spre voi. Învăţaţi să preţuiţi această cărare, învăţaţi-vă cu această măsură, căci cum sunteţi în ei, aşa şi în Domnul sunteţi, o, fiilor.

Eu, Doamne, atât am cuvântat, atât mi-a fost cuvântul şi dorul cu care l-am adus ca să se aşeze el în inima celor purtaţi spre Tine de inima celor purtători de Tine şi de fiii alegerii Tale. Îţi mulţumesc acum cu mare aplecare, cu multă duioşie, cu mare mângâiere pentru Tine, Stăpâne scump, pentru toată iubirea Ta, cu care îi porţi şi îi hrăneşti. O, dă-le lor numai de sus duhul care să-i poarte pe ei, că pe pământ e orbire mare în toţi oamenii, fiindcă e necredinţă în oameni, Doamne. O, dă-le lor strălucită mult împărăţia Ta în ei, până ce ea va orbi orbirea celor de pe pământ, ca să pună în oameni vederea vederilor de sus, vederea slavei Tale, Doamne, şi a slavei sfinţilor Tăi, căci Tu cu sfinţii vii. Amin.

Smerenia ta cea fără de hotar şi dragostea ta cea mare pentru Mine şi pentru oameni, acestea Mi-au dat putere şi loc în tine cu venirea Mea şi cu toată lucrarea ei, o, Verginica Mea, o, trâmbiţa Mea cea de apoi! Binecuvântăm laolaltă toţi cei care sărbătorim aici acum din cer, binecuvântăm colina din deal, priporul pe care l-am înconjurat pentru cei mai mici ai poporului Meu ca să-i hrănesc aici cu cuvântul Meu şi ca să cresc Eu în ei prin această hrănire, ca să fie ei întru Mine mereu.

O, binecuvintează, Ierusalime, pe Domnul Dumnezeul tău şi închină-te Lui în duh şi în adevăr! Stai la sfat ceresc frate cu frate, măi poporul Meu, stai în adunare frăţească şi învaţă taina închinării în duh şi în adevăr, căci în Dumnezeu sunt cei ce se închină în duh şi în adevăr oriunde s-ar afla ei între pământ şi cer. Şi voi sta de vorbă cu cei ce-şi fac zidiri de închinare şi le voi desluşi lor că nu pentru slava Mea zidesc ei zidiri în numele Meu, ci pentru slava lor, căci Eu n-am iubit pe pământ pe cele făcute de oameni ca să fie pentru Mine locuri de închinare, ci am iubit pe cei ce se închină în Dumnezeu. Amin.

O, pace ţie, poporul Meu de la izvor! Vine sărbătoarea Duhului Sfânt şi vin la izvor închinători. Să vină şi să înveţe! Amin. Să vină şi să Mă bucure învăţând venirea lor la Dumnezeu şi închinarea apoi! Le împuternicesc paşii cu binecuvântare mare şi-i voi scrie în cer pe toţi cei care se strâng sub slava cuvântului Meu în zi de sărbătoare de Rusalii, zi de mare sărbătoare a celor din cer, aici, cu cei ce se strâng la izvor din patru zări.

Pace ţie, poporul Meu! Binecuvintez jertfa ta cea pentru pregătirea strângerii la izvor a celor ce vin spre închinare în Dumnezeu. Amin.

Sfârşesc cuvântul Meu din această zi. Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2013

Ilustraţiile revistei: lucrări de grafică, tapiserie, pictură şi sculptură ale Atelierului de creaţie creştin-ortodoxă „Noul Ierusalim“ - Pucioasa

se distribuie gratuit